

„A kő, amit...”

Köszöntés: „Dicsérjétek az Urat mind, ti, népek, dicsőítsétek mind, ti, nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az Úr hűsége örökké tart. Dicsérjétek az Urat! (Zsolt 117).” Ámen.

Gyülekező ének: 163. dicséret: „Örvend mi szívünk, ...”

Fennálló ének: 118. zsoltár 1. verse: „Adjatok hálát az Úrnak...”

Fő ének: 118. zsoltár 4-7. versei: „Jelen vagyok velem az Isten...”

Előfohász: „Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam (Mk 10,47-48)!” Ámen.

Lekció: Zsoltárok könyve 118. része 19-29. versei: *„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az Úrnak! Ez az Úr kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen! Ó, Uram, segíts meg! Ó, Uram, adj szerencsét! Áldott, aki az Úr nevében jön! Megáldunk titeket az Úr házából. Az Úr az Isten, ő adott nekünk világosságot. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz! Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, magasztallak téged! Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”*

Előima: Urunk, Istenünk! Annyi hang vesz körül bennünket. Annyi vélemény, annyi magyarázat, annyi bizonygatás. S közben olyan nehéz meghallani azt az egyetlen szót, amely valóban életet ad. Most azért jöttünk, hogy ne egymást hallgassuk, ne önmagunk körül forogjunk, ne a saját igazunkat keressük. Hanem Téged. Azt a Krisztust, Akit az emberek félretettek, de Akit Te szegletkővé tettél. Azt a Krisztust, Akit megfeszítettek, de Akit Te feltámasztottál. Azt a Krisztust, Aki nem uralkodni akar rajtunk, hanem életet akar adni nekünk. Urunk, sokszor mi is rosszul építkezünk. Fontosnak tartjuk a mulandót, és elhanyagoljuk azt, ami örökké megmarad. Sokszor mi is félredobjuk azt a követ, amelyre életünk épülhetne. Ezért kérünk: állíts ma újra Önmagad elé. Taníts meg megállni. Taníts meg figyelni. Taníts meg csodálkozni. És add, hogy amikor megszólal Igéd, ne emberi beszédet halljunk, hanem felismerjük benne a Te élő és megtartó szeretetedet. Krisztusért, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 118. zsoltár 11. verse: „E kő, amit a házepítők...”

Textus: Apostolok Cselekedetei 4. rész 10- 12. versei: *„tudjátok meg valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll előttetek ez az ember egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.“*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Szükség van-e ma a vasárnapi istentiszteletre? Sokan azt mondják: Istent bárhol lehet imádni. Az erdőben, otthon, a természetben. És valóban: Isten nincs emberi épületek közé bezárva. Mégis újra és újra szükségünk van arra, hogy megálljunk előtte, meghalljuk az Ő szavát, átéljük jelenlétét, és közösségben legyünk Vele és egymással. Mert a vasárnapi istentisztelet nem elsősorban kötelesség. Nem vallási teljesítmény. Nem egy heti kötelező program. Találkozás. Találkozás az élő Istennel. Azért vagyunk itt, hogy meghalljuk azt az egyszerű és felszabadító üzenetet, amelyet Péter apostol a nagytanács előtt hirdetett: **„Tudjátok meg!”** Nem emberi vélemény. Nem vallási magyarázat. Hanem Isten örömhíre.

I. „Tudjátok meg!” – Péter nem magát hirdeti. Az Apostolok Cselekedetei negyedik fejezetében Péter a nagytanács előtt áll. Ugyanazok előtt az emberek előtt, akik néhány héttel korábban Jézus halálát követelték. A helyzet emberileg félelmetes. Mégis feltűnő, hogy Péter nem önmagáról beszél. Nem saját erejét magasztalja. Nem saját érdemeit sorolja. Nem a gyógyítás módszerét magyarázza. Hanem Krisztusra mutat: *„A názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból.”* A szánta ember nem Péter miatt áll ott egészségesen. Nem a vallás gyógyította meg. Nem egy szertartás. Nem egy emberi rendszer. A megfeszített és feltámasztott Jézus Krisztus mentette meg. Péter nem nagyít. Péter nem szépít. Péter nem alakoskodik. Valóságos hírt közvetít. Ez az evangélium lényege. Nem reklám. Nem propaganda. Nem öngazolás. Hanem örömhír. Isten cselekedett. Isten megmentett. Isten életet adott Krisztusban. Milyen nagy szükség van ma is erre a tiszta beszédre! A sok

fölösleges magyarázat helyett: „**Tudjátok meg!**” A sok hiábavaló megfogalmazás helyett: „**Tudjátok meg!**” A sok kifogás helyett: „**Tudjátok meg!**” Krisztus él.

II. Az elvetett kő Péter apostol ezután a 118. zsoltár szavait idézi: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkővé lett.” A zsoltárban megszólaló öröm itt új értelmet nyer. Az a kő, amelyet félretettek. Az a kő, amelyet értéktelennek tartottak. Az a kő, amelyet eldobtak. Az lett az egész épület alapja. Az építők szakértők voltak. Azt gondolták, tudják, mire van szükség. Mégis tévedtek. Jézussal is ez történt. Nem tisztelték. Nem becsülték. Nem fogadták el. Botránkozás kövévé lett. Sokan ma is így tekintenek rá. Jó ember. Nagy tanító. Történelmi személy. De nem Megváltó. Pedig amit az ember elutasít, azt Isten gyakran felemeli. Amit az ember semminek tart, azt Isten felhasználja. Amit az ember kidob, arra Isten épít. Ez az evangélium egyik legmélyebb titka. A keresztség is ezt hirdeti. Az emberek vereséget láttak. Isten győzelmet készített. Az emberek halált láttak. Isten életet adott. Az emberek véget láttak. Isten új kezdetet teremtett. Ezért mondja a zsoltáros csodálkozva: „Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.” A szegletkő végső soron nem emberi döntés eredménye. Hanem Isten kegyelmének műve.

III. Az elutasított kőből lett az új templom. A virágvasárnapi bevonulás és a nagypénteki kivonulás ugyanannak az útnak a része. Jézus bevonul Jeruzsálembe. Az emberek ünneplik. Néhány nap múlva pedig elutasítják. A templom áll. A szertartások működnek. A vallásos élet zajlik. És mégsem ismerik fel Őt, Aki nagyobb a templomnál. Jézus meghal. Belép a mennyei szentélybe. Feltámad. És ezzel valami egészen új kezdődik. Ő maga lesz az új templom. Ő a valódi szentély. Ő a valódi hajlék. Ő a valódi találkozási hely Isten és ember között. Miért? Mert benne teljes az Atyával való közösség. Amit egyetlen ember sem tudott megvalósítani, azt Ő tökéletesen megélte. Ő az engedelmes Fiú. Ő az Atya szeretett Fia. Ő az, Aki mindig az Atya akaratát kereste. Ezért lehet az igazi templom. Ezért lehet az üdvösség helye. Ezért lehet a szegletkő. Amikor ma azt

kérdezzük: **Melyik templom áll ma is?** A válasz nem egy épület. Nem egy intézmény. Nem egy történelmi emlék. Hanem Krisztus. A jeruzsálemi templomból valóban nem maradt kő kövön. De Krisztus temploma ma is áll. Mert Ő él.

IV. A Fiú és a testvér. Jézus egyszerre Fiú és testvér. Fiú, mert teljes közösségben él az Atyával. Testvér, mert lehajol hozzánk. Ez az evangélium csodája. Az örök Fiú nem maradt távol. Közel jött. Megkereste az elveszettet. Eszünkbe juthat Jézus szava: „Ma lett üdvössége ennek a háznak.” (Lk 19,9) Ez nemcsak Zákheus története. Ez minden ember reménysége. Jézus nem azért jön, hogy elítéljen. Nem azért jön, hogy bizonyítványokat osztogasson. Nem azért jön, hogy továbbképzést tartson. Nem azért jön, hogy újabb terheket rakjon az ember vállára. Hanem azért jön, hogy üdvösséget adjon. Életet adjon. Kegyelmet adjon. Irgalmat adjon. Ő a lelkek Üdvözítője. Ő az a szeretet, amely erősebb a halálnál. Ő azért lehet szegletkő, mert engedelmes Fiúként tud szeretni. És szerető testvérként tud megmenteni.

V. Nincs más név. Péter kimondja: „Nincsen senkiben másban üdvösség.” Ezt sokan félreértik. Nem vallási gőg. Nem kirekesztés. Nem fenyegetés. Hanem kegyelmi kijelentés. Péter nem azt mondja, hogy az embernek nincs reménysége. Éppen ellenkezőleg. Azt mondja: Van reménység. Van szabadulás. Van megváltás. Van élet. Jézus nem törvényeskedik. Jézus üdvösséget kínál. Nem ellenőriz. Nem uralkodik. Nem félelmet kelt. Nem szeretetlen szabályokat gyárt. Hanem megment. Ezért az egyház küldetése sem lehet más. Nem uralkodni. Nem hibáztatni. Nem félelmet kelteni. Nem embereket osztályozni. Hanem Krisztusra mutatni. Hirdetni a kegyelmet. Hirdetni az irgalmat. Hirdetni az evangéliumot. Mert az evangélium megment. Az örömhír felszabadít. A szeretet soha el nem múlik.

VI. A sánta ember és a gyülekezet küldetése. A történet elején egy sánta ember áll. A végén egy meggyógyult ember áll. Ez több mint csoda. Jel. Annak a jele,

hogy Krisztus ma is életet ad. Milyen könnyen beleragadunk abba, hogy csak a problémákat elemezzük. A betegséget. A tüneteket. A kudarokat. A félelmeket. Péter azonban nem a bénaságról beszél. Hanem Krisztusról. Nem a problémát nagyítja fel. Hanem a Megváltót. Ez a gyülekezet küldetése ma is. Kommunikálni az élő Isten szeretetét. Közvetíteni az életet. Hirdetni a feltámadott Krisztust. Minden ember tiszteletével. Minden testvér elfogadásával. Mert az evangélium egyszerű. És éppen ezért nagyszerű. Kedves Testvéreim! A 118. zsoltár, a szánta ember gyógyulása és Péter bizonyágtétele ugyanarra mutat. Az elvetett kő lett a szegletkő. A megfeszített Jézus lett a feltámadott Úr. Az elutasított Krisztus lett az üdvösség alapja. Ezért ma is hangzik a hívás: **Tudjátok meg!** Nem emberi bölcsesség ment meg. Nem vallási teljesítmény ment meg. Nem emberi érdem ment meg. Hanem Jézus Krisztus. Ő az élő templom. Ő a szegletkő. Ő az üdvösség. Ő az élet. És ezért van értelme minden vasárnapi istentiszteletnek. Hogy megálljunk Isten előtt. Átéljük jelenlétét. Újra meghalljuk az örömhírt. És megtapasztaljuk, hogy az elvetett kő ma is hordozza az egész épületet, mert „**az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.**” Ámen.

Utóima: Urunk Jézus Krisztus! Ma újra hallottuk Péter bizonyágtételét: „Tudjátok meg!” És mi szeretnénk valóban tudni. Nem csupán hallani Rólad, hanem ismerni Téged. Nem csupán beszélni Rólad, hanem Veled járni. Nem csupán emlékezni Rád, hanem Benned élni. Köszönjük, hogy Te vagy az elvetett kőből lett szegletkő. Köszönjük, hogy amit az ember elutasított, azt az Atya felemelte. Köszönjük, hogy a keresztből élet fakadt, a halálból feltámadás, az elutasításból üdvösség. Köszönjük, hogy nem önmagunkra kell építenünk életünket, hanem Rád, Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy. Urunk, bocsásd meg, amikor mi is félredobjuk azt, amit Te értékesnek látsz. Amikor embereket ítélünk meg külsőleg. Amikor nem vesszük észre a szenvedőt. Amikor könnyebben bírálunk, mint szeretünk. Amikor könnyebben bezárunk ajtókat, mint megnyitjuk szívünket. Taníts bennünket a Te szeretetedre. Arra a szeretetre, amely nem fogy el. Arra a szeretetre, amely nem kérkedik. Arra a szeretetre, amely hordoz, felemel és megtart. Most pedig könyörgünk Hozzád mindazokért, akiknek különösen szükségük van a Te jelenlédre. Könyörgünk a betegekért. Azokért, akiknek teste elfáradt, akik fájdalmat hordoznak, akik vizsgálatokra várnak vagy gyógyulásért küzdenek. Te, Aki a szánta embert talpra állítottad,

mutasd meg nekik is gyógyító irgalmadat, és adj erőt a terhek hordozásához. Könyörgünk a magányosakért. Azokért, akiknek napjai csendben és társtalanságban telnek. Akik úgy érzik, hogy megfélemeztek róluk. Éreztes velük valamit abból a szeretetből, amely soha nem hagy magára senkit. Könyörgünk a gyászolókért. Azokért, akiknek szívében hiány és fájdalom lakik. Akik egy szeretett ember nélkül próbálnak tovább élni. Vigasztald őket a feltámadás reménységével, és légy közel hozzájuk könnyeik között. Könyörgünk azokért, akik elveszítették a reményt. Akik nem látják a jövőt. Akik kudarcok, csalódások vagy félelmek között keresik az utat. Mutasd meg nekik, hogy nincs olyan mélység, ahová a Te kegyelmed ne érne el. Könyörgünk a családokért. A házastársakért, a szülőkért, a gyermekekért és az unokákért. Őrizd meg otthonainkban a türelmet, a megbocsátást és az egymás iránti tiszteletet. Taníts bennünket úgy szeretni, ahogyan Te szeretsz bennünket. Könyörgünk gyülekezetünkért. Ne engedd, hogy önmagunkat hirdessük. Ne engedd, hogy emberi bölcsességre építsünk. Taníts bennünket mindig Krisztusra mutatni. Adj alázatot a szolgálatban, hűséget a bizonyágtételben és örömet az evangélium hirdetésében. Könyörgünk népünkért és a világért. Ahol gyűlölet van, adj békességet. Ahol igazságtalanság van, adj irgalmat. Ahol félelem uralkodik, adj reménységet. Ahol az emberek falakat építenek egymás közé, ott taníts bennünket testvérként tekinteni egymásra. És amikor elindulunk innen, add, hogy ne csupán egy istentisztelet emlékét vigyük magunkkal, hanem a Veled való találkozás örömét. Hadd tudjuk a hétköznapokban is: Te vagy az élő templom. Te vagy a szegletkő. Te vagy az üdvösség. Te vagy az élet. Ezért Rád bízunk magunkat, szeretteinket, gyülekezetünket és egész világunkat. Hallgass meg minket, szerető mennyei Édesatyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusért. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: „Mi Atyánk...”

Adakozás: „... tágas térre állítottad lábamat (Zsolt 31,9b).”

Áldás: „Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni (Ga 5,1).”
Ámen.

Záró ének: 118. zsoltár 12-13. verse: „E jeles napot önmagának...”